

tragtning indskrænke mig til at udtale, at efter min Formening maa netop den væsentlige Betydning af den paatænkte Forsvarskommission søges deri, at den vil skaffe Klarhed i Forsvarsanskuelserne, saa at man vil komme bort fra den Tvivl, som sikkert findes hos mange, om end den ikke giver sig saa stærkt et Udtryk som hos den sidste ærede Rigsdagsmand. Da der nu er Overensstemmelse mellem Folkets store Flertal og Regeringen, saa er Betingelsen til Stede for Udviklingen af den fulde Tillid mellem de Mænd, der skulle træffe Afgørelsen af Spørgsmaal, som ikke blot ere af stor finansiel Betydning, men som ogsaa kunne være bestemmende for Landets Bevarelse. Hvorledes end den endelige Ordning af vort Forsvarsvæsen bliver, maatte den betragtes som mislykket, naar den ikke havde Folkets fulde Tillid. Naar der nu maa vises Resignation over for andre Ønsker, hvor gerne man end vilde se disse opfyldte, er det i Haabet om, at vi ere paa Vej til at naa den hidtil manglende Tillid, og at der saaledes tilvejebringes det ubetinget nødvendige Grundlag for vort hele Forsvars Ordning.

Justitsministeren (Alberti): Hvis jeg ikke fra min niaarige Virksomhed i dette Ting, og min kortvarige Virksomhed i Ministeriet allerede paa Forhaand vidste det, vilde den Forhandling, der i disse Dage har fundet Sted, have overbevist mig om Mængden og Rækkevidden af de uløste Opgaver, der sortere under Justitsministeriet. Jeg vilde i den Henseende have en meget nem Fremgangsmaade at følge, hvis jeg kunde gaa den samme Vej som mine ærede Forgængere paa denne Plads, nemlig rykke frem med det hele Regiment af Lovforslag, som Aar efter Aar om de forskellige Materier have foreligget dette høje Ting og Rigsdagen i det hele taget til Behandling. Jeg har imidlertid ikke i Sinde at benytte mig af denne i og for sig meget nemme Fremgangsmaade, da Forholdet jo er et andet for mit Vedkommende over for de tidligere Justitsministre, end det har været mellem disse indbyrdes.

Der er en meget stor Række af Lovomraader, hvor det staar for mig saaledes, at det Materiale, som tidligere har været forelagt Rigsdagen, ikke egner sig til at blive benyttet som Forsøg paa at bringe de foreliggende Spørgsmaal deres Løsning nærmere. Dette vil naturlig medføre, at de mange Spørgsmaal paa Lovgivningens Omraade, som under Justitsministeriet tiltrænge Løsning, ikke ville kunne komme

frem her paa Rigsdagen til Behandling paa een Gang. Det fører med Nødvendighed med sig, at det kun efterhaanden vil være muligt at drage de forskellige Opgaver frem til Behandling af den lovgivende Forsamling. Paa den anden Side maa jeg erkende, at der er forskellige Omraader, hvorpaa der foreligger udarbejdet, enten fra Ministeriers Side eller fra Kommissioners Side eller fra Ministerier og Kommissioner i Samvirken med Rigsdagen Lovforslag, der, om jeg end paa ingen Maade i alle Enkeltheder vil kunne slutte mig til dem, dog ville afgive et naturligt Grundlag for en Forhandling om de paagældende Sager, og hvor det vil forekomme mig at være det rette at fremsætte disse Lovforslag i den Skikkelse, hvori de foreligge, uagtet jeg langt fra i et og alt og paa alle Omraader er enig med dem, for derved at bevare Kontinuiteten i de Forhandlinger, som tidligere have fundet Sted.

Naar jeg nu blandt alle de vigtige Spørgsmaal, som ligge uløste hen, skulde nævne dem, som jeg mener burde sættes i allerførste Række — uden derved at ville nedsætte Betydningen af noget af de andre Spørgsmaal og uden ved den Rækkefølge, hvori jeg nævner dem, at ville udtale noget som helst om, at den ene Sag i sig selv skulde være vigtigere end den anden —, vil jeg sige, at for min Opfattelse staar i allerførste Række: Spørgsmaalet om en Omordning af vor forældede Retspleje, Udryddelse af den statskontrollerede Prostitution og endelig en Ordning af Forsorgen for vanartede og forsømte Børn. Hvad det første af disse Spørgsmaal angaar, Retsplejereformen, vide de Herrer jo alle, at der foreligger og allerede nu i nogle Aar har foreligget en Række Forslag udarbejdede af en Kommission, som er nedsat ifølge Overenskomst mellem Rigsdagen og en tidligere Justitsminister. Her er et af de Omraader, hvor jeg mener, at det rigtige og naturlige og det, som bringer Sagen hurtigst frem mod sin endelige Løsning, vilde være, at jeg, uagtet jeg paa ingen Maade i alle Enkeltheder befinder mig i Overensstemmelse med de foreliggende Forslag, dog bringer Kommissionens Forslag frem til Forhandling her i Rigsdagen for at bevare Kontinuiteten i Arbejdet. De ærede Medlemmer vide jo, at flere tidligere Justitsministre, som have indtaget denne Plads, efter at Retsplejekommissionen blev færdig, ikke have fundet det rigtigt at forelægge Forslagene for Rigsdagen. Jeg tror, at hvis jeg vilde for-